

PVV-leider Geert Wilders heeft een Israëlische blik op de multiculturele problematiek weten te introduceren in het kabinetsbeleid. Dat viel Volkskrant-verslaggever en oud-correspondent in Israël Alex Burghoorn op tijdens het debat over de regeringsverklaring.

K 29-10-10 Keulen 1 pagina 02

Nederland is weer een beetje gidsland', zei PVV-leider Geert Wilders dinsdag triomfantelijk tijdens het Kamerdebat over de regeringverklaring van premier Mark Rutte. In Europa staan overal partijen op die 'het politieke landschap openscheuren' door de 'massa-immigratie' en 'islamisering' aan de kaak te stellen. In zijn ogen loopt Nederland daarin voorop, omdat het VVD-CDA-minderheidskabinet de PVV als gedoogpartner in het centrum van de macht heeft toegelaten.

Om zijn invloed te illustreren wees Wilders erop dat het woord 'straatterror' is opgenomen in het regeerakkoord. Hij bracht in herinnering dat boze reacties zijn deel waren, toen hij die terminologie in 2008 introduceerde.

Hoewel de PVV-leider er verder niet diep op inging, is er sprake van meer dan een semantische overwinning. Wilders is er in geslaagd een Israëlische kijk op de multiculturele problematiek het regeerakkoord binnen te brengen. Daarvoor is het nodig om zijn voorstellen van twee jaar geleden nog eens aan te halen. Tijdens de Algemene Politieke Beschouwingen van 2008 zei Wilders: 'Het is niet alleen in Gouda en Amsterdam, in heel Nederland neemt het straatterrorisme toe. Het zijn al lang geen incidenten. Het is een islamitische intifada.'

De vergelijking met de opstanden in de Palestijnse gebieden leidde tot een Israëlische oplossing: Wilders stelde voor het leger erop af te sturen – Nederlandse militairen uit Afghanistan terug te halen en in te zetten in Gouda. Verhitte debatten waren toen zijn deel. Vandaar dat hij dinsdag in de Kamer opgetogen constateerde dat volgens het regeerakkoord 'de krijgsmacht vaker zal worden ingezet' om de veiligheid van burgers te garanderen.

Soms vraag ik me af of ik wel ben verhuisd. Vijf jaar was ik correspondent voor de *Volkskrant* in Israël en de Palestijnse gebieden, en met een zekere opluchting nam ik deze zomer afscheid van de ondraaglijke zwaarte van het Heilige Land. Van Jeruzalem terug naar de polder. Ik had me daar van alles bij voorgesteld, maar niet dat ik zo snel weer zou aanlopen tegen 'het Israëlische leger'.

Bij het uitkomen van zijn manifest *De schijn-élite van de valsemunters* poseerde PVV-ideoloog Martin Bosma trots in een grijs sweatshirt met het legerlogo van Israël. Zijn blauwe jekker verhulde het zwaard en de olijtak enigszins, maar de Hebreeuwse letters lieten er geen misverstand

Geert Wilders toonde in januari 2009 zijn sympathie voor Israël, door op de publieke tribune een vergadering van de Rotterdamse gemeenteraad bij te wonen over demonstraties in de stad tegen Israël. Met zijn aanwezigheid wilde hij zijn afkeer van de acties laten blijken. Foto ANP

Luisterend naar Wilders, rijst de vraag: ben ik nog in Israël?

over bestaan. Alle souvenirwinkels tussen Tel Aviv en Eilat hebben het shirt in hun assortiment.

De vergelijking tussen de Nederlandse en Israëlische toestand komt vrij expliciet aan bod in *De schijn-élite van de valsemunters*. 'Misschien hebben we over vijftig jaar ook een Gazastrook in Amsterdam of Rotterdam', oppert Bosma. Israël heeft zich in 2005 uit die Palestijnse enclave teruggetrokken. Als Nederland niet op past, moet het ook de aftocht blazen, schrijft Bosma. 'Niet de Gazastrook maar de westelijke tuinsteden van Amsterdam, of Ede, of Culemborg.' De parallel is ook getrokken, wat speelser, door Geenstijl, dat al een paar jaar over Amsterdam-West schrijft als '020-gaza'.

Het is geen geheim dat Wilders en zijn PVV-fractiegenoten de Israëlische overlevingsdrift in het Midden-Oosten bewonderen. 'Israël vecht voor ons', staat in het partijprogramma. 'Als Jeruzalem valt, dan zijn Athene en Rome aan de beurt. Daarom is Israël het centrale front in de verdediging van het Westen.'

De PVV heeft het debat over de multiculturele samenleving geïsréaliseerd. Hoe vergezocht de vergelijkingen ook zijn, in hun dramatiek ligt de aantrekkelijkheid. Achteraf heb ik de aanzetten daartoe al gehoord voor mijn vertrek naar Jeruzalem. Taxichauffeurs in Amsterdam noemden in 2004 de problematische standplaats bij het Centraal Station al de Gazastrook; en na een wedstrijd tussen Ajax en Maccabi Tel Aviv hoorde ik in datzelfde jaar Nederlandse supporters opgewonden zeggen dat ze veel van de Israëlische bezoekers konden leren, omdat 'zij met die Pa-

lestijnen te maken hebben zoals wij met Marokkanen zitten'.

De maatregelen die de PVV de laatste jaren heeft voorgesteld om de 'Marokkaanse intifada' in te dammen, doen vaak denken aan de Israëlische aanpak van de Palestijnen.

Het voorstel om 'potentiële' terreurplegers preventief te arresteren lijkt op de 'administratieve detentie' die Israël vrijwel dagelijks toepast op Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever. Ook het 'assimilatiecontract' dat de PVV moslims wil voorleggen heeft veel weg van het Israëlische denken over een 'loyaliteitsverklaring'. Het wetsvoorstel daartoe is onlangs in eerste lezing door de regering in Jeruzalem goedgekeurd.

Bij terugkeer uit Jeruzalem verraste het mij hoe diepgeworteld de Israëlische liefde van de PVV is. Onder Israël's heerst de veronderstelling dat heel Europa zich juist van de Joodse staat aan het afkeren is. De oude pijlers onder de Israël-sympathie zijn met de tijd afgebrokkeld: het schuldgevoel over de Holocaust, de protestantse verbondenheid met het Joodse volk en de socialistische bewondering voor de kibboets. De beelden van de overweldigende luchtbombardementen op Libanon (2006) en de Gazastrook (2009) deden de rest.

'Steevast spreekt men in Israël over Nederlanders als een naïef volk', schreef immigratieonderzoeker David Pinto zaterdag in *de Volkskrant*. Ik herken die ervaring. Vaak is mij voorgehouden dat wij Europeanen met onze kritiek op Israël nog van een koude kermis zullen terug komen – en niet alleen door Israël's met ge-

staalde rechtse opvattingen. Na de metroaanslagen in Londen repte de links-liberale krant *Haaretz* van een intifada aan de Theems. Later werd in dezelfde termen gesproken over de wekenlange onlusten in de buitenwijken van Parijs.

De PVV beschouwt Israël als een vooruitgeschoven post van het Westen. Zo beschouwt Israël zichzelf ook al sinds David Ben-Goerion in 1948 er de onafhankelijkheid uitriep. Voor de PVV is die opvatting nog steeds actueel, getuige het verkiezingsprogramma van 2010. Het Israëlisch-Palestijns conflict is 'een conflict tussen de rede van het vrije Westen en het barbarisme van de islamitische ideologie'.

Kijkend door een Israëlische bril heeft Wilders de maatschappelijke problemen waar Nederland mee worstelt veranderd in een existentiële kwestie. Het is of 'wij', of 'zij' – een middenweg is er niet. 'Wij worden', zei hij in 2005 in de Kamer, 'in onze essentie, sterker nog: in onze

existentie bedreigd.' Als de Nederlanders niet oppassen spoelt 'een tsunami' van moslims hen weg, zoals de Arabieren al jaren van plan zouden zijn de Joden de zee in te drijven. Is het niet gewapenderhand, dan wel met een hoog geboortecijfer.

De staafdiagrammen waarmee hij in *Fitna* de explosieve toename van het aantal moslims illustreerde, lijken op soortgelijke tabellen die al jaren in Israël rondgaan. De 'demografische dreiging' is voor Israël's een huis-, tuin- en keukenbegrip. De gedachte is dat de Palestijnen de Israël's zullen onderwerpen zodra ze in de meerderheid zijn.

'Nederland is weer een beetje gidsland geworden', zei Geert Wilders dinsdag. Hij hield een slag om de arm, want in de overtuiging van de PVV is er maar één land dat die rol heeft. Gidsland Israël wijst Nederland, Europa en het Westen de weg.